

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Vojska o vosku. — Posnetek iz zapisnika odborne seje čeb. društva v Ljubljani 1. julija tek. leta. — K društvu so pristopili ter bili v odborni seji 1. julija kot udje sprejeti. — Salamonova razsodba župana čebelarja. — Dopisi. — Torbica raznega blaga. — Društvena statistika. — Letno plačo so odrajtali za l. 1878.

Vojska o vosku.

(V. Dalje.)

Gosp. Molitor, da bi svojo zatrdovanje dokazal, pravi: Da bi čebele vosek iz sebe izločevale, že zato ne more biti, ker bi gotovo za satovje berž pripravno tvarino izločevale, ne pa surove snovi, ktere morajo potem še predelovati, preden satovje stavijo. Da pa čebele surove ploščice res predeljujejo ter jih gnjetejo, preden satovje stavijo, se lahko vsak čebelar z lastnimi očmi prepriča. Tedaj surove voščene ploščice domu donašajo ter voska iz sebe po naravni zmožnosti ne izločujejo. — Prav čudno modrovanje in sklepanje! Le čuda, da g. Molitor ne zatrduje, da bi imele čebele popolne in dodelane celice izločevati! No, misli o naravnih naredbah in njih primernosti znajo pač razne biti; ali pa so misli prave in vtrjene, to je drugo prašanje. Po enakem sklepanji bi lahko rekli: Ko bi predivo rastlo, bi se kar predivo iz njive spravljalo, ne pa konoplje in lan, iz ktere se mora predivo še le predelovati in izločevati; še boljše bi bilo kar platno iz njive spravljati! To je pač smešno, pa Molitorjevo zatrdovanje ni nič boljše. Kje neki se najdejo v naravi že dodelane reči? Nikjer; razun sadja in enakega si moramo iz surovih snovi potrebne reči še le pripravljati: iz žita kruh, iz rastlin predivo i. t. d. Dajmo pa reč malo zasukati ter prašati: G. Molitor zatrduje, da čebele pod obročki že dodelane voščene ploščice donašajo, ker voska je povsod zadosti. Dobro; kje pa se take dodelane ploščice najdejo? Na rastlinah, na drevju, na listu ali na cvetu? Nikjer; niti g. Molitor, niti kaki drugi naravoslovec jih ne bo najdel, ne s prostim očesom, ne s povekševalnim steklom. In zadnjič še prašamo: Kdo pa stavi satovje? Ga li postavljajo iz paše prihajóče čebele? Ne, ampak satovje postavljajo, tedaj tudi voščene snovi izločujejo, mlade čebele, ktere na pašo celó ne izletavajo ne.

Kar g. Molitor v dokaz svoje trditve navodi o Brazilijanski „juta-čebeli“ (glej 11. list l. 1877) je pač jako prisiljeno in nepotrebno ter ni noben dokaz. Prvič prašamo: Od kod g. Molitor vé in iz česa sklepa, da ameriksanske čebele „meliponi“ popolno belo satovje nanašajo? Z odpadlih voščenih plošč; prav, s čem bo pa dokazal, da so čebele cele voščene bele ploščice donašale in jih niso po svoji naravni zmožnosti v panji izločevale? Naravnost smemo trditi, da v Ameriki je toliko dodelanih voščenih plošč na drevesnem listu in rastlinskem cvetu, kakor pri nas, namreč nikjer in nič. Voščeni škrljup Karnavba-palme in družih voščenih ameriksanskih in braziljanskih dreves Molitorjev mnenje ravno tako malo potrduje; zakaj od tih dreves ne nosijo čebele voščenih ploščic pod obročki v panj, ampak vosek od tih dreves ljudje sami pridelujejo brez čebelne pomoči.

Enako piškav je „prepričaven dokaz iz Švice“ (glej list 11. l. 1877). Dejanska resnica je, da čebele satovje stavijo, če tudi ne izletavajo, da so le dobro pitane. N. pr. na potovanji, o deževji i. t. d. kar bi ne bilo mogoče, če bi čebele po naravni zmožnosti ne izločevale voska, ampak bi mogle dodelane voščene ploščice domú nanašati. Le čudno, da tak naravoslavec, kakor dr. Molitor, tega ni vedel. Menda bo bolj prav, če pravimo: Vedeti ni hotel in ni smel, če je hotel svoje mnenje saj vidésno vtrditi.

Enak je njegov sklep od ameriksanskih čebel na evropejske čebele, od ameriksanskih voščenih dreves na naše drevje. To ni nič boljše, kakor če bi rekli: Tam drevje rodi tak sad, tudi pri nas ga mora roditi; tam v Braziliji so neke čebele brez žela, tudi naše morajo biti. Hm, naj le kdo poskusi, naše čebele malo podražiti, mu bodo imetje žela kmalo dokazale. Gotovo g. Molitor svojemu modrovanji sam ni verjel — tudi verjeti ni mogel. Pa tako se človeku godí, če enkrat ne napačno pot zavije. „Mi se dandanes smejemo, kadar v starih knjigah čitamo, da se čebele izdelovalke medú same iz sebe, ker vemo, da čebele méd po cvetlicah naberajo; tako se bodo potomci našim knjigom smejali, kadar bodo čitali, da čebele po svoji naravni zmožnosti vosek iz sebe izločujejo in iz rastlin dodelanega ne nanašajo.“ Tako sklène dr. Molitor svoje zatrdovanje. Pozabil pa je, da nekdanji časi in naši časi, nekdanja mala vednost o naravnih rečeh in dandanašnje naravoslovne skušnje, se razločujejo kakor noč in dan. Tudi smemo reči, da njegovo prerokvanje se je hitreje spolnilo, kakor je sam mislil; ker njegovemu zatrdovanji se že zdaj posmehujejo, ko se je komaj grob nad njim zagrnil — da so se že celó o času njegovega življenja in delovanja obilno posmehovali ter mu jako močno vrelega kropa prilivali.

Naj bolj misli dr. Molitor svojo trditev s tem dokazati, da pravi: „Čebele iz medú ne morejo voska izdelovati ali izločevati, kakor se sploh verje in uči, ker medeni cvetni sok nima voščenih drobcev v sebi, ampak služi čebelam le edino v hrano in ohranjenje njih življenja.“ Dr. Dzirzon temu nasproti pravi zatrdovaje: da méd nima voščenih drobcev v sebi, je ravno tako, kakor bi rekli: Korun nima nobene masti ali maščobnih drobcev v sebi. Se vé, pri kuhanji mast na vrhu ne plava, naj se pa živina z njim krmí, se bo gotovo odebělila. Bi se pač to zgodilo, ko bi korun nobenih za to pripravnih drobcev ali delov v sebi ne imel? Tako nekako se godí z medom v čebelnih telescih. Čebela méd uživa, njen želodec ga predela ter kakor voščene lističe iz sebe poti ali izločuje. Z besede: „vosek potiti“, se Molitor posebno norčuje ter jo menuje, „čudno misel, čudno domišljijo.“ Se vé da mu Dzirzon verne s kratkimi

pa resničnim stavkom: „Vosek potiti“ *) ni čudna misel, še manj pa domošljija, ampak je po skušnji in opazovanji poterjena resnica; nasproti pa je trditev g. Molitorja, da čebele že izdelane ploščice voska naberajo in v panj donašaja, pač le misel in gola domišljija brez skušnje in dokazov.

Na ugovor Molitorja, da je novo satovje vidil zelenkasto ali tudi rumenkasto, namest čisto belega, kar bi ne moglo biti, ko bi čebele le po enem načinu vosek izločevale, odgovarja Dzirzon z začudenjem: „Kaki dokaz naj bo to? Pač menda: iz kakega cvetja so čebele sokove nabemale, ne pa v kaki obliki in podobi so vosek donašale.“ Dzirzon dostavlja: „Izdelanih vošččenih lističev naberati še ni nikdo čebel vidil, pač pa je izločevanje voska opazovana ter po vedni skušnji potrjena resnica.“ Na to odgovarja Molitor zasmehljivo ter nekako zaničljivo: „g. Dzirzon tudi ni vidil oplodovalnega trenutka, i vendar v oplodenje matice verje — da on je Boga še manj vidil, brez dvoma pa v Njega verje.“

Čudno, da imajo tudi sicer učeni in slavni možé mnogokrat slabotne trenutke, o katerih razodevajo slab razum, ali pa popačeno srcé — mogoče tudi, oboje vkup. Kaj je mislil Molitor s tem dokazati ali ovreči, se pač ne da lahko uginiti. Če je mislil, le malo pošaliti se, si je nesrečen predmet izvolil. Se li dá čeznatorno, duhovno, ali večni Duh in Stvarnik vseh reči mar tudi viditi? Je mar to potrebno, da v Bogá verjemo? Ne; imamo zato dostojniši dokaze, kakor zmotljivo človeško oko.

(Sklep prih.)

Posnetek iz zapisnika odborne seje čeb. društva v Ljubljani 1. julija tek. leta.

(Pričujoči so bili: gg. J. Jerič, J. Jemec, A. Jugovic in Fr. Souvan.)

1. Naj pred pové predsednik veselo novico, ter prebere dopis, da je vis. ministerstvo kmetijstva z odlokom 14. junija tek. l. po podpornem priporočilo c. kr. kmetijske družbe čebelarstvemu društvu dovolilo 200 gld. za nakup in razdeljenje čebelarstvega orodja med čebelarje po raznih krajih Kranjskega. Odbor je namreč prosil, da bi vis. ministerstvo nekaj denarja v poseben namen dovolilo, da bi se moglo nekaj potovalnih govorov napraviti ter v obilniši pospeh zraven tudi nekaj čeb. orodja po izsrečkanji med poslušalce razdeliti. Vis. ministerstvo je, kakor rečeno, 200 gld. v ta namen odločilo; druge podpore za društvene potrebe pa letos iz državne denarnice ne bomo dobili.

Gosp. Souvan predlaga, naj se odbor c. kr. kmetijski družbi za blagovoljno priporočevanje naše prošnje še pismeno zahvaluje; kar se bode zgodilo.

2. Sklenilo se je potem, da se ima ozir na celo deželo, da se tedaj saj en shodnji zborček napravi na Dolenjskem, Gorenjskem in Notranjskem. Če bo denarnica premogla, tudi po dva. Pri vsakem shodu se bode naj pred s kakim govorom dokazovala potreba prestrojenja čebelarstva; potem ravnanje in delo z novim panjem in zadnjič razdeljenje nekoliko čeb. orodja med poslušalce po izsrečkanji.

3. Je bilo sklenjeno, da naj se spečá naj pred razstavno orodje, kolikor ga je za rabo; potem naj se pa dokupi le naj potrebnije in rabniše orodje.

*) Nemški „Wachsschitzen“; naš slovenki izraz „vosek izločevati“, bo pač določniši in resnici primerni.

4. Je predsednik nasvetoval, kar je bilo tudi sprejeto, da se dá nekaj letnikov „Slov. čebele“ vezati ter se enako po izsrečkanji med čebelarje razdeli. Če bo mogoče, se bo tudi kaj družega nakupilo n. pr. „Kranjski panj“ od g. Porente, „Mali čebelarček“ družbe sv. Mohora.

5. Če bo mogoče, se bo nekaj orodja prihranilo, ter med vse ude čeb. društva po izsrečkanji razdelilo.

6. Zadnjič je bilo nekaj novih udov v čeb. društvo sprejetih.

Gospod Dominko Franc, učitelj v Kobaridu.

	„	Heržič Anton, profesor gimnas. v Osieku.
Preč.	„	Hofstetar Janez, dekan v Postojni.
	„	Jakše Jakob, kmetovalec v dol. Straži.
Čast.	„	Kapus Janez, župnik v Kropi.
„	„	Kerčon Jožef, župnik v Predasliji.
„	„	Koman Jožef, župnik v Sežani.
Preč.	„	Križaj Jurij, dekan v Kamniku.
	„	Markič Janez, posestnik v Goričah.
	„	Rebernik Anton, posestnik na Mirni.
	„	Romavh Simon, kov. delalec na Savi.
	„	Sajovic Janez, posestnik v Stari vasi p. Postojne.
	„	Zlobec Anton, posestnik v Kranjivasi.
	„	Žumer Anton, posestnik v Javorniku.

Salomonova rzsodba župana čebelarja.

Nekje sta imela dva čebelarja svoje ulnjake prav blizo vkup. Prigodi se, da je nek panj nalašč takrat rojil, kadar čebel nobedin sosedov ni opazoval, ter se na bližnji grm vsedel. Čez nekaj časa pride čebelar, vidi roj in se pripravlja ga ogreniti, dasiravno je malo dvomil, iz čigavega panja je šel; pa se vé da, v takem primerljeji bi malo kdo roj sosedu prisodil. Al kaj, ko nesreča nikoli ne miruje! preden je začel roj ogrebat, pride sosed in zdaj se vé da, se je ostrejše prašalo čigav bode roj. Kako dolgo je trajal prepir in preiskavanje lastninskih pravic, se nové; konec je bil ta, da noče nobedin dobrovoljno odjenjati ter pošljeta po sodnika — župana, ki je bil sam izvrsten čebelar. Malo pomisli ter pravi: „Tú moramo čebele poprašati, čigave so; vsaka druga sodba je negotova.“ Dobro, al kdo jih bo razumel? Oča župan njih jezik dobro razumi. „Dajte mi rjuho“, pravi, ter prejeto pod viseči roj pogrne — vseh oči so vanj obrnjene. Oče župan viseč roj mirno otresé ter prazin panj bližej pristavi, da zamorejo čebele vanj iti. Župan pazi oestro na nekoga, kateri, kakor so okoljstoječi mislili, je bil vsega tega kriv. Kar seže v roj ter nekoga za suknjo prime in v ječo vrže. „Tako, pravi oča župan zadovoljno se smehljuje, vojvodo — kraljico zdaj imamo, ki na ljudstvo ne more več vpljivati; pustimo zdaj, naj ljudstvo prosto glasuje, čigavo je in komu hoče služiti. Vidva pa, pravi čebelarjema, pojditá vsak k svojemu čebelnjaku, da bota vedela, kdo bo gospodar roja. Če tudi je glasovalcev 30 do 40 tisuč, bo vendar glasovanje hitro končano.“ Res ni bilo pol ure, ko je bil brezmatičen roj spet v svojem panju ter v rokah pravega gospodarja. Oča župan je vjeto matico panju vrnil in pravda

je bila k vsestranski zadovoljnosti končana brez sodnije in stroškov. Pravo, oče župan! naj bi ne bili umen čebelar, bi bili, kdo zná, kako neumnost učinili ter napravili znabiti dolgo sovraštvo, ali pa mnogo potov in stroškov.

Včasih zamore prav pametno in dobro biti, da se ljudstvo o lastnih zadevah popraša, se vé da brez vpljivanja od zgoraj, če se hoče resnica izvedeti, je reke oča župan.

Po Dun. Bienenwater.

Dopisi.

S Postojniške okolice konec junija. Kakor kaže, nimate tú nobenega dopisnika tedaj nate kratke vrstice.*) Letina do zdaj za čebele letos še ni toliko preslaba, pa vendar inamo zeló malo rojev; le sem ter tje se pri kateremu čebelarju malo boljše obnašajo n. pr. pri g. D. v Postojni. Vzroka temu menda ne bode družega, kakor lanska jako slaba jesen. Tretjina, polovica, da še čez, je starcev čez zimó ali na spomlad pomrlo; tedaj tudi ostalo ni moglo posebnih moči imeti. Zdaj so se čebele še precej dobro okrepčale, in če bo jesen kolikaj ugodna, upamo težke panje imeti, če tudi jih ne bo veliko; bomo pa saj drugo leto spet navadno štavilo panjev imeli. Zarad tega je tudi čebelarstvo, kakor nobedin drugi kmetijski oddelk, dobro in ugodno. Če nam letna umakne, nam čebelarstvo tudi dobiček odnese, škode pa druge ne naredi, ker blagó se spet samo po sebi naraste in poprejšnje število nadomesti.

Pri nas in v okolici je število čebelarjev pač majhno; pa kolikor jih je, imajo navadno mnogo panjev ter so prav vneti čebelarji. Škoda, da se kranjskem čebelarjem na Krasu v novejših časih mnogo opovirov dela: nekaj s previsoko plačo, nekaj tudi drugače ter je tudi to kolikor toliko vzrok, da čebelarstvo če dalje bolj peša. Čebelari se pri nas še vedno s starim Kranjskim panjem; le sem ter tje se naleti umnejši čebelar z premakljivim satovjem, ki pa ima malo posnemavcev. Z Bogom!

V Sostrem o sv. Petru in Pavlu. Z Ljubljanske okolice poročate v „Čebeli“, da so čebele dobro prezimile in obilno rojev dajajo. Tudi pri nas, ki se tudi še k Ljubljanski okolici štejemo, so panji zimo preživeli ter tudi zgodaj mnogo rojev dali. Al paše na spomlad ni bilo toliko, kakor lansko leto. Dasi je sadno drevje prav obilno cvetelo, vendar ni bilo toliko medeno, kakor smo se nadjali; rudeče detelje pa je bilo mnogo manj, ker je bila sploh prav redka. Menda zato so zdaj čebele tudi slabejše, in kakor kaže, večkrat lačne. Roji so veliko slabejši, kakor lansko leto, tudi posebno radi uhajajo. Če tudi ne radi, pa prisiljeni smo sem ter tje pitati, kar nam lansko leto ni bilo treba. Upamo, da si bodo v kostanji kaj opomogle, ktereга že komaj čakamo. Da bi nas le spet ne golufalo, kakor o lipovem cvetju. Včasih je na cveteči lipi vse mrgolelo; letos je ostajala jako tiha in zapuščena, očitno znamenje, da cvet ni bil medén. Naj bi bila saj jesen ugodna in ajdov cvet medén!

A. M.

Montenegro 19. junija. Danes pri nas semenj in veselje! Dobil sem prav močnega vnuka od še bolj močnega prveca, ki je ravno v enem mescu, potem ko je ogreben bil, me s tako čvrstim vnukom razveselil, da vtegnem spet od tega še letos pravnuka dobiti, če bosta le vreme in paša čebelam vgajala. Sploh je letos

*) Tudi udov ne razun treh, ki so ravno kar se oglasili.

pri nas s čebelami nekaj bolje, ker so bolj zgodnje kot druga leta in tudi še precej pridne za nosit in rojit. Jaz n. pr. imam od 26 starcev zdaj že 32 čvrstih rojev, pa šest močnih plemenjakov še rojilo ni. Ako v kratkem tega ne storé, bom skoro prisiljen umetne roje narejati, ker pozni roji še sami sebi nič pomagati ne morejo, toraj tudi meni od obilnosti svoje nič dati ne morejo. Potem se pa poje žalostna pesem, da „muha ne da kruha!“ toda letos upam, da nam ga bode dala, vsaj nekoliko!

Ant. Domicelj.

Višprije na Koroškem 14. maja K. K. župn. *) Hvala lepa za poslane čebelarske časopise! Nisem ravno več mlad, pa za čebelarstvo živim in gorim. Kakó sam sebe milujem, da se nisem v mladosti slovenskega učil ter bi zdaj lahko vaš list bral, tako pa Vas le nadležujem, ker mi morate od dalje čebelarške liste pošiljati, vendar pa Vas prosim, ohranite me v Vašem društvu, če zarad družega ne, saj zato, ker smo bližnji sesedje. Pošljem Vam tedaj letnino ter upam, da je ne bote zavrgli.

Od tukajšnjega čebelarstva Vam poročam, da čebele so letos pri nas slabe. Na pepelnico so bili naši panji gotovo močnejši, kakor o Veliki noči. Hudi vetrovi in neprijazno vreme je tega krivo. Zadnjih 14 dni je bilo vreme lepo in čebele so jako okrevale, vendar pred tremi tedni ne pričakujemo mnogo rojev, saj jaz ne.

Da ste toliko prijazni in mi hočete Vaš društveni panj poslati, me srčno veseli. Tudi moji sesedje, katerim sem to povedal, ga željno pričakujejo, ker panja s premakljivim satovjem še svoje žive dni niso vidili. Da mu vredno stanovanje napravimo, sem nov čebelnjak postavil, mnogo boljšega, kakor so naši navadni. Prav srčno želim, da bi novejša in umnejša čebelarstvo skoraj se tako razširilo, kakor zasluži. Le čudno, da se tudi čebelarji zlasti kmetiški tako trmasto starega držijo ter novo zametajo, naj bo dobiček še tako očividen. Pa kaj hočemo! Saj vidimo, da vsaka dobra reč si le počasu presék napravi ter pot ugladi, le pregreha naglo podere vse poprejšnje, da kaj hujšega na tisto mesto postavi.

Ne zamerite, da sem znabiti malo več čenčal, kakor treba, pa prijatelj prijatelju rad svoje misli razodeva in prijatelji mislim, da so vsi čebelarji med seboj. Z Bogom!

Torbica raznega blaga.

Našim bralcem, ki imajo toliko veselje nad obilnem številom rojev, bo gotovo všeč, da jim povemo, da l. 1875 je dobil nek čebelar na Nemškem od enega panja šest rojev in sicer prveca 9. junija, družeca 20. junija; zdaj pa so bili trije roji po vrsti vsak dan eden in sicer, 21., 22. in 23. in zadnjič šesti 27. junija.

Od čudnega pomnoženja čebel nam je nek štajarski čebelar pripovedoval. Nek reven delalec, ki ni imel družega svojega, kakor mali vrtec, zraven pa obilno rodovino, je sosedu tožil, da si ne more več toliko prislužiti, da bi svoje preživel. Sosed mu reče: Napravi si čebele, sem ter tje se kak groš zraven vjame. Al kako čebele kupiti, ko še potrebnih krajcarjev za sol ni imel? Sosed mu ponudi dober panj za štiri dni dela in za peti dan še nekaj desk, da si zamore mali čebelnjaček

*) Malo zakasnjeno, pa zadnjič ni bilo mogoče. Brez zamere. Vredn.

postaviti. Postavi si ga; pa sosedu ni nič kaj všeč ter pravi smehljaje se: Kaj boš s tem kurnikom? „Tú boš težko dvajset panjev noter vtaknil, imaš jih pa lahko že drugo leto štirideset“. Sé vé da, zdaj sta se oba smejala. Prvo leto je plemenjak rojil štirikrat. Prvec in drujec sta dala še tisto leto tri roje, in izrojence še enega v ajdovi paši; tedaj je imel prvo leto 9 panjev iz enega. Drugo leto je dalo nekaj panjev po štiri roje, nekaj po tri, nekaj le po dva, eden tudi le enega; vseh vkup je bilo 27. Od devet prvecov sta dala dva panja po dva roja, trije po enega, vkup 7 rojev. Tedaj je prišla iz šale resnica: imel je drugo leto 43 panjev. Ker je bila letina obakrat precej dobra, si je revež o kratkem jako pomagal.

Železni panj. Čuli smo že do zdaj od panjev razne tvarine: slame, lesa, šote i. t. d., od železnega panja pa naj berž še niste slišali. Nek nemški čebelar je tudi to poskusil.

Dal si je narediti štiri stebričke in nosilne počezne laštice iz železa. Oblekel pa je, ali tako rekoč, panj čez to rebrovje naredil, iz lesa. Pozneje, ker se mu je les vrgel, je za preobleko železnega panja vzel lepenka (debel, lepljen papir — papendeckel, iz kterega so knjižne platnice.) Tudi romčke je dal železne narediti, ki so stali po 20–24 krajcarjev ter so bili 24 cm. široki in po 37 cm. visoki (po 9 $\frac{1}{2}$ in 14 palcev, tedaj veliki, celi romčeki.) Železne romčke je pred rabo v mlačno-raztopljen vosek pokladal ter tako z voskom prevlekel, da niso rjaveli. Ves panj je stal 11–12 gld. Res drag, je pa tudi za večnost.

Čebele so se v takem železnem panju dobro počutile ter večkrat še bolj veselo letale, kakor iz drugih panjev — znabiti zato, ker jim je bilo hladnejše. Čebelar obeta daljne poskušnje delati ter jih o svojem času naznaniti.

Nemški grajščak in čebelar Freywirth je sestavil nov, na okrogli plošči vrteč se panj. Z držajem se plošča lahko zavrti na desno ali na levo ter se vsak romček za-se brez premikanja drugih vun ali noter dene po potrebi. Več o panji prihodujič.

Društvena statistika.

Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani ima zdaj udov 235. „Slovenske čebele“ gré po svetu: Po Kranjskem 145 iztisov; po Štajerskem 34 iztisov; po Primorskem 32 iztisov; po Koroškem 5 iztisov; po Hervaškem 6 iztisov; na razne kraje 7. Šest nemških udov je ne prejmlje.

Po stanu „Čebelo“ prejmlje: dva mil. škofa in 85 duhovnikov; 23 učiteljev; 81 kmetovalcev, 7 grajščakov, 2 svečarja, 3 ljudske šole, 2 profesorja, 2 ministra, 3 rokodelci. V zameno potovajo 4 iztisi. Častnih udov ima društvo 13, vstanovnikov deset.

V zadnjih treh letih je pristopilo k društvu 92 novih; izstopilo pa 58 starih udov. Med temi je 7 udov umrlo.

Naj bi si prizadeval vsak ud društvu še enega uda pridobiti, potem bi čebelarsko društvo lahko na svojih lastnih nogah stalo ter bi ne bilo treba med življenjem in smrtjo le životariti.

Letno plačo za 1878

so plačali sledeči častiti in spoštovani udje čebelarskega društva :

	Gospod Abram Leopold, učitelj v Kostanjevici	1	gld.	—	kr.
Čast.	„ Arzenšek Matija, župn. v Grižah	2	„	—	„
	„ Arzenšek Anton, učitelj v Stranica	1	„	—	„
	„ Bregar Jožef, čebelar v Pristavlji vasi	1	„	—	„
	„ Bezenšek Jurij, župnik v Čadramu	2	„	—	„
	„ o. Crobot Benevenuto, st. defin v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Čebular Franc, župn. v Povirju	2	„	—	„
	„ Černič Dionizij, hišn. v Dulah	1	„	—	„
	„ Domicelj Anton, vik. v Črnemvrhu	2	„	—	„
	„ Domicelj Janez, čebelar v Zagorji	1	„	—	„
	„ Drašler Jožef, kmetovalec v Borovnici	1	„	—	„
	„ Dominko Franc, učitelj v Kobaridu	1	„	—	„
	„ Dolenc Oroslav, svečar v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Erjavec Matija, vik. v Šturiji	2	„	—	„
	„ Fojkar Franc, čebelar pri sv. Ožbaldu	1	„	—	„
	„ Grivic Franc, duh. pom. v Leskovecu	2	„	—	„
	„ Gerča Blaž, vikar v Čepovanu	2	„	—	„
	„ Gruntar Janez, posestnik v Kobaridu h. št. 64	2	„	—	„
	„ Gruntar Janez, posestnik v Kobaridu h. št. 65	2	„	—	„
	„ Hostnik Ludevít, red. sv. Frančiška v Paznu	1	„	—	„
	„ Hudovernik Matija, učitelj v Dobropolji	1	„	—	„
	„ Heržič Anton, profesor gimn. v Osieku	2	„	—	„
	„ o. Angelik Hribar, frančiškan v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Jugovic Anton, župn. v Borovnici	2	„	—	„
	„ Jemec Jernej, posestnik v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Kalt Gašpar, župn. v Vešprinjem	2	„	—	„
	„ Kerčon Jožef, župnik v Predaslji	2	„	—	„
	„ Ključevšek Ignacij, duh. pom. v Jesenicah	2	„	—	„
	„ Kocijan Andrej, posestn. v Povirji	1	„	—	„
	„ Kolarič Jožef, župn. v Razborji	2	„	—	„
	„ Koman Jožef, župn. v Sežani	2	„	—	„
	„ Kunovar Miha, posestn. v Dravljah	2	„	—	„
	„ Koprivnikar Janez, župnik na Savi	2	„	—	„
	„ Košir Matej, kmetovalec v Borovnici	1	„	—	„
	„ Krašovic Jurij, župnik v Šmartnem	3	„	—	„
	„ Kristofič Lovrencij, f. oskerbnik v Št. Ožbaldu	2	„	—	„
	„ Križaj Jurij, dekan v Kamniku	2	„	—	„
	„ Križaj Jožef, posestnik v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Kulavic Matija, župn. v Št. Vidu	2	„	—	„

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.